

om gensidig retshjælp (se bekendtgørelse nr. 100 af 15. september 1975 (Lovtidende C)), i det omfang den må anses for at indeholde mere gunstige bestemmelser end EU-retshjælpskonventionen.

3.1.2. Bestemmelser, der vedrører Schengen-reglerne (artikel 2)

Artikel 2 omhandler visse spørgsmål, som er forbundet med integreringen af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union i medfør af Amsterdam-traktaten (se bl.a. protokol nr. 2 om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union). For at sikre Norges og Islands fortsatte deltagelse i Schengen-samarbejdet efter integreringen i Den Europæiske Union har Rådet indgået en aftale med disse lande om deres associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne. Aftalen er for Rådets vedkommende godkendt ved en afgørelse af 17. maj 1999. I henhold til artikel 2, stk. 3, i associeringsaftalen accepterer, gennemfører og anvender Norge og Island de retsakter og foranstaltninger, som EU har vedtaget med henblik på at ændre og udbygge bl.a. visse bestemmelser om gensidig retshjælp i straffesager. I stk. 1 angives de af konventionens bestemmelser, der skal betragtes som foranstaltninger, som ændrer eller udbygger Schengen-reglerne, med henblik på anvendelsen af den aftale, Rådet den 18. maj 1999 indgik med Island og Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne. I kraft af den nævnte aftale deltager Norge og Island i de opregnede bestemmelser men ikke i konventionens øvrige bestemmelser, som ikke anses som en udbygning af Schengen-reglerne.

Rådet bemyndigede den 10. juli 2001 formandskabet til at indlede forhandlinger med Norge og Island med henblik på at indgå en aftale om disse landes anvendelse af de bestemmelser i konventionen, der ikke er omfattet af artikel 2.

Ved stk. 2 ophæves nogle bestemmelser i Schengen-konventionen, som EU-retshjælpskonventionen gør overflødige. Det drejer sig om artikel 49, litra a, samt artikel 52, 53 og 73. Det præciseres således, hvilke af Schengen-konventionens bestemmelser om gensidig retshjælp, der fortsat er gældende, og hvilke der ikke er det. Schengen-konventionens bestemmelser om gensidig retshjælp i straffesager findes i denne konventions afsnit III, kapitel 2 (artikel 48 til 53).

Det forhold, at konventionens artikel 2, stk. 2, ophæver visse bestemmelser i Schengen-konventionen, nødvendiggør ikke en ændring af lov nr. 418 af 10. juni 1997 om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen. De bestemmelser i Schengen-konventio-

nen, der i medfør af § 2, stk. 1, i lov nr. 418 af 10. juni 1997 er gjort til en del af dansk lovgivning, således at bestemmelserne får status som dansk lov, er alene Schengen-konventionens afsnit IV om Schengen-informationssystemet (dvs. artikel 92 til 119), og ikke de bestemmelser, der ophæves ved EU-retshjælpskonventionen (dvs. artikel 49, litra a, samt artikel 52, 53 og 73). Disse bestemmelser blev gennemført uden lovændring, og der er således ikke tale om, at bestemmelser i en konvention, der ved lov er blevet gjort til en bestanddel af dansk ret, efterfølgende ophæves.

3.1.3. Sager, i forbindelse med hvilke der også skal ydes gensidig retshjælp (artikel 3)

Det følger af artikel 3, stk. 1, at der ligeledes ydes gensidig retshjælp ved retsforfølgning for handlinger, der ifølge den begærende medlemsstat eller den anmodede medlemsstat eller eventuelt begge nationale ret betragtes som overtrædelse af bestemmelser, som kan afgøres af administrative myndigheder, hvis afgørelser kan indankes for en domstol med kompetence i navnlig straffesager.

Ifølge denne bestemmelse kan der anmodes om gensidig retshjælp i forbindelse med visse sager, der ikke eller kun i begrænset omfang er omfattet af 1959-konventionen, som kun finder anvendelse på straffesager i modsætning til administrative sager. For så vidt angår stk. 1, er det ikke afgørende, om strafforfølgningen på det indledende trin hører under en administrativ eller en strafferetlig myndighed i den berørte medlemsstat. Derimod er det væsentligt, at der er tale om sager, som på et senere trin kan indbringes for en domstol, der navnlig har kompetence til at behandle straffesager. Med formuleringen »navnlig« i artikel 3, stk. 1, præciseres det, at det ikke er noget krav, at den domstol, sagen kan indbringes for, udelukkende behandler straffesager.

Bestemmelsen vil som udgangspunkt ikke få betydning for, i hvilke sager danske myndigheder vil kunne anmode andre landes myndigheder om gensidig retshjælp, idet der fortsat vil være tale om straffesager, som behandles af politiet, anklagemyndigheden eller domstolene.

Derimod vil bestemmelsen kunne få betydning for, hvilke anmodninger om gensidig retshjælp danske myndigheder vil skulle behandle, idet danske myndigheder også vil skulle modtage og behandle anmodninger om gensidig retshjælp i straffesager, der i udlandet afgøres af administrative myndigheder med mulighed for efterfølgende domstolsprøvelse. De sager, som danske myndigheder som følge heraf vil skulle behandle, vil efter dansk ret blive anset for at være straf-